

Arrest

nr. 87 911 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X en mevrouw X, die eveneens verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen dienden op 20 augustus 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 9 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen dienden tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten nrs.

54.118, 54.119 en 54.120 van 6 januari 2011 heeft de Raad aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 7 juni 2011 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 15 juni 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag tot medische regularisatie werd op 18 juli 2011 onontvankelijk bevonden.

1.4. Op 17 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit zijn thans de bij huidig beroep bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten G(...) R(...)
geboren te Psedach , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 07/06/2011*

Overwegende dat betrokkene op 20/08/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 09/06/2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10012011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 07062011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe documenten kan voorleggen ter staving van zijn asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de situatie in alle Kaukasische republieken zeer gespannen is, dat er geen stabiliteit is en dat er mensen zouden verdwijnen. Overwegende dat betrokkene hierbij de algemene situatie aankaart, maar geen nieuwe elementen voorlegt als bewijs dat hij persoonlijk vervolgd zou worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten A(...) D(...)
geboren te Malgobek , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 07/06/2011*

Overwegende dat betrokkene op 20/08/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 09/06/2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10012011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 07062011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe documenten kan voorleggen ter staving van haar nieuwe asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de problemen van

haar echtgenoot, namelijk dat hij niet zou kunnen terugkeren omdat hij opgepakt zou worden. Overwegende dat er voor haar echtgenoot door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/06/2011 een weigering tot in overwegingname werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via telefonisch contact met haar moeder vernomen heeft dat de algemene situatie in haar land van herkomst zeer slecht zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van de derde verzoekende partij:

“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten G(...) N(...)
geboren te Karaganda , op (in) 22.11.1951
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 07/06/2011

Overwegende dat betrokkene op 20/08/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 09/06/2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10/01/2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 07/06/2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene expliciet verklaart geen problemen te hebben gehad in Ingoesjetië. Overwegende dat betrokkene verklaart mee gevlucht te zijn met haar zoon en zijn gezin omdat haar zoon gezocht zou worden in Ingoesjetië. Overwegende dat er voor haar zoon, G. R. (...) (OVnr. 6477115) door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/06/2011 een weigering tot in overwegingname werd genomen. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

1.5. Op 27 juni 2011 dienden de verzoekende partijen een derde asielaanvraag in.

2. Over de rechtspleging

2.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De bestreden beslissingen vertonen *in casu* zowel wat hun voorwerp als wat hun grondslag betreft een nauwe samenhang en kunnen dus in één enkel arrest worden aanhangig gemaakt.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspreking verleend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren een enig middel aan dat genomen wordt uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van *“artikel 3 (en 8) aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950 (EVRM)”*. Er wordt tevens machtsoverschrijding aangevoerd.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“Dat echter de motivering betrekking moet hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;”

De verzoekende partijen citeren de motivering van de onderscheiden bestreden beslissingen alsook citeren zij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zij vervolgen de uiteenzetting van het middel als volgt:

“Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden, nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming;

(Doc. Parl., Sénat, 1992-1993, n 555-1, p. 9). Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen.

De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn ;

Indien de vreemdeling nieuwe elementen of één nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen , of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 61/94 dd. 14.07.1994) .

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd ;

Deze elementen werden echter niet gegrond bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd:

het gegeven dat A(...) heel recentelijk contact had met haar in Ingoesjetië steeds verblijvende moeder en haar formeel advies niet terug te keren, voornamelijk als afgewezen asielzoeker en na een langdurig niet te rechtvaardigen afwezigheid, die als een met reden omkleedde vlucht zou worden aanzien de verergerde algemene situatie in Ingoesjetië sedert de aankomst in België van het gezin en de afsluiting van haar laatste asielaanvraag op 10.01.2011.

De beslissing stelt dat "Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze via telefonisch contact met haar moeder vernomen heeft dat de algemene situatie in haar land van herkomst zeer slecht zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd."

Overwegende dat dient echter te worden vastgesteld dat de situatie in Ingoesjetië dermate evolueerde sedert de aankomst van verzoekende partijen in België dat het CGVS het nodig achtte een up date te maken ivm de situatie in Ingoesjetië , ni op 11.01.2011, hetzij precies één dag na de afsluiting van de asielprocedure van het gezin voor de RVV.

Dat de DVZ derhalve zeker niet kon stellen dat de verzoekende partij haar bewering niet kon staven, vermits dit gegeven als algemeen gekend dient te worden beschouwd, van zodra de Belgische asielinstanties het nodig achten dit concreet te maken met een up-date:

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht de Belgische asielinstanties, waaronder de DVZ gelast met het opnemen van de asielaanvragen ook behoort, oplegt hiervan op de hoogte te zijn en zich op de hoogte te houden van de evolutie van de situatie in een land van herkomst, zij het een verbetering, zij het een verergering;

Dat de Belgische staat derhalve geen beslissing 13 quater kon nemen ;

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar oorsprongsland , waar haar leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, TU Royaume uni) ; »

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel schenden "

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partijen preciseren op geen enkele wijze waarin de door hen aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is gelegen. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet wordt ingeroepen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de uiteenzetting van hun middel aanvangen met een louter rechtstheoretisch betoog inzake de zorgvuldigheidsplicht en de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Vervolgens citeren zij de motivering van de onderscheiden bestreden beslissingen alsook het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en zetten zij een aantal theoretische beschouwingen uiteen die zij halen uit de parlementaire voorbereiding van het genoemde artikel 51/8 en een arrest van het Grondwettelijk hof (voorheen het Arbitrage hof) dienaangaande. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen met dergelijk louter theoretisch betoog, zonder het *in concreto* op de bestreden beslissingen te betrekken, geen schending aannemelijk maken van de genoemde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun betoog met betrekking tot de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht enkel een concrete grief aanvoeren tegen de motivering van de tweede bestreden beslissing, die werd genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij. Aangezien de overige bestreden beslissingen door de verzoekende partijen niet aan een inhoudelijke kritiek worden onderworpen, kan de Raad in het kader van de aangevoerde schending van de (uitdrukkelijke) motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht slechts overgaan tot de beoordeling van de wettigheid en de redelijkheid van de tweede bestreden beslissing.

3.4. De Raad merkt op dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De tweede bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gesteld dat de tweede verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen, die in het middel kritiek uitoefenen op de overwegingen omtrent het gegeven dat de tweede verzoekende partij van haar moeder heeft vernomen dat de algemene situatie in haar land van herkomst zeer slecht zou zijn, zijn onmiskenbaar op de hoogte van de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing. In elk geval maken de verzoekende partijen in hun betoog niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partijen maken de schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991, niet aannemelijk.

Aangezien de verzoekende partijen de tweede bestreden beslissing aan inhoudelijke kritiek onderwerpen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit deze optiek onderzocht.

3.5. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wordt de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich hier tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partijen voeren aan dat de tweede verzoekende partij de volgende elementen heeft aangehaald: 1. Het gegeven dat A(...) heel recentelijk contact had met haar in Igoesjetië verblijvende moeder en haar formeel advies niet terug te keren, voornamelijk als afgewezen asielzoeker en na een langdurig niet te rechtvaardigen afwezigheid, die als een met reden omkleedde vlucht zou worden aanzien en 2. De verergerde situatie in Igoesjetië sedert de aankomst in België van het gezin en de afsluiting van haar laatste asielaanvraag op 10 januari 2010.

Deze beweringen stemmen echter niet overeen met de stukken van het administratief dossier. Meer bepaald blijkt uit de transcriptie van het interview dat op 17 juni 2011 werd afgenomen dat de tweede verzoekende partij de volgende verklaringen aflegde in het kader van haar tweede asielaanvraag: *“Wij volgen via het internet de situatie in Igoesjetië. Mijn man wil niet terugkeren. Hij zou onmiddellijk opgepakt worden, omwille van de redenen die we al eerder hebben aangehaald. Ik onderhoud telefonisch contact met mijn moeder. Ze vertelt me daar over de slechte algemene situatie”*. Deze transcriptie werd door de tweede verzoekende partij alsook door de behandelende ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekend en wordt geacht met de werkelijkheid overeen te stemmen. In tegenstelling tot hetgeen nu wordt voorgehouden blijkt dus niet dat de tweede verzoekende partij bij haar tweede asielaanvraag te kennen gaf dat haar moeder haar het formeel advies gaf om niet terug te keren. Al evenmin blijkt dat de moeder van de tweede verzoekende partij zou gewezen hebben op de lange en ongerechtvaardigde afwezigheid van de tweede verzoekster als afgewezen asielzoeker. Uit de verklaringen van de tweede verzoekster blijkt ook niet dat zij gewezen heeft op de verergerde situatie in Igoesjetië sinds de afwijzing van haar eerste asielaanvraag. Zij wees er immers slechts in het algemeen op dat haar moeder vertelde over de slechte situatie in Igoesjetië en dat zij de situatie aldaar volgt via

het internet, doch zij gaf geenszins te kennen dat de situatie is verergerd na de afwijzing van haar laatste asielaanvraag. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog ter zake.

Om de regelmatigheid van een administratieve rechtshandeling te beoordelen dient de Raad zich tevens te plaatsen op het ogenblik waarop het bestuur de beslissing trof (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Het moet ook worden beklemtoond dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht en meer bepaald bij de beoordeling van de inhoudelijke motivering van de tweede bestreden beslissing enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad merkt op dat uit het administratief dossier, en meer in het bijzonder uit de hierboven weergegeven verklaringen van de tweede verzoekende partij, niet kan worden opgemaakt dat deze verzoekende partij de verergering van de veiligheidssituatie in Ingoesjetië heeft willen aanbrengen als een nieuw gegeven in het kader van haar tweede asielaanvraag. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat de verwerende partij rekening diende te houden met de nieuwe informatie over Ingoesjetië, met name het Cedoca-rapport "Ingoesjetië" van 11 juni 2011 dat als bijlage gaat aan het verzoekschrift. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet dat dit rapport, noch enige verklaring omtrent de verergerde situatie in Ingoesjetië in het kader van de tweede asielaanvraag ter beoordeling werd voorgelegd aan de verwerende partij. In het kader van herhaalde asielaanvragen en in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is het aan de aanvrager zelf om nieuwe elementen aan te brengen *"dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen"*. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht impliceert *in casu* niet dat de verwerende partij rekening moest houden met "nieuwe elementen" of "nieuwe algemeen gekende feiten" die hem door de aanvrager niet werden voorgelegd. Dit klempt des te meer nu blijkt dat de tweede verzoekende partij niet eens melding gemaakt heeft van een verergerde veiligheidstoestand in haar land van herkomst. In elk geval kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid noch een motiveringsgebrek worden verweten doordat hij geen rekening hield met de verergerde veiligheidssituatie waarvan slechts in het kader van onderhavig beroepsverzoekschrift voor het eerst melding wordt gemaakt.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, kan niet worden aangenomen.

3.6. Wat artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel vereist dat de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissingen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM en verklaren zij hierbij dat zij tot een burgerlijke dood worden veroordeeld omdat zij nergens nog bescherming kunnen inroepen en blootstaan aan een repatriëring naar hun land van herkomst. De Raad merkt op dat dergelijke blote affirmaties niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

3.7. In de mate dat het ontvankelijk is, is het enige middel in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE